

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. D. (1), K. D. (1), A. W.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i ustalenie odpowiedzialności na przyszłość

I. w sprawie z powództwa R. D. (1)

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz R. D. (1):

a) kwotę 18.000 zł (osiemnaście tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

-od kwoty 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

-od kwoty 3.000 zł (trzy tysiące złotych) od dnia 16 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

-od kwoty 14.000 zł (czternaście tysięcy złotych) od dnia 3 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

b) kwotę 1.100 zł (jeden tysiąc sto złotych) z tytułu zwiększonych potrzeb, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz R. D. (1) kwotę 2.472 zł (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 700 zł (siedemset złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

II. w sprawie z powództwa K. D. (1)

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz K. D. (1):

a) kwotę 53.000 zł (pięćdziesiąt trzy tysiące złotych) tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

-od kwoty 4.000 zł (cztery tysiące złotych) od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

-od kwoty 770,61 zł (siedemset siedemdziesiąt złotych sześćdziesiąt jeden groszy) od dnia 2 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

-od kwoty 48.229,39 zł (czterdzieści osiem tysięcy dwieście dwadzieścia dziewięć złotych trzydzieści dziewięć groszy) od dnia 3 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

b) kwotę 3.210 zł (trzy tysiące dwieście dziesięć złotych) z tytułu zwiększonych potrzeb, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

-od kwoty 1.100 zł (jeden tysiąc sto złotych) od dnia 16 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

-od kwoty 2.110 zł (dwa tysiące sto dziesięć złotych) od dnia 3 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

2. ustala odpowiedzialność (...) Spółki Akcyjnej w W. za ewentualne szkody mogące powstać w przyszłości u powódki K. D. (1) pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 25 czerwca 2011 roku;

3. oddała powództwo w zakresie odsetek w pozostałej części;

3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz K. D. (1) kwotę 2.454,93 zł (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4.nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi:

a) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 48,07 zł (czterdzieści osiem złotych siedem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 6 maja 2016 roku, zaksięgowanej pod pozycją 2411 160522;

b) na rzecz K. D. (1) kwotę 17,07 zł (siedemnaście złotych siedem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 28 sierpnia 2014 roku, zaksięgowanej pod pozycją 2411 141180;

5. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2.570,79 zł (dwa tysiące pięćset złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

III. w sprawie z powództwa A. W.

1.zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz A. W.:

a) kwotę 7.000 zł (siedem tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

-od kwoty 4.000 zł (cztery tysiące złotych) od dnia 15 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

-od kwoty 3.000 zł (dwa tysiące złotych) od dnia 2 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

b) kwotę 685,17 zł (sześćset osiemdziesiąt pięć złotych siedemnaście groszy) z tytułu zwiększonych potrzeb, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz A. W. kwotę 2.454,93 zł (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4.nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz A. W. kwotę 17,07 zł (siedemnaście złotych siedem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 28 sierpnia 2014 roku, zaksięgowanej pod pozycją 2411 141180;

5.nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt II C 233/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 marca 2014 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powodowie R. D. (1), K. D. (1), A. D. (1), reprezentowani przez pełnomocnika w osobie adwokata wnieśli o:

1. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda R. D. (1) kwoty 4.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.100 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki K. D. (1) kwoty 4.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.100 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty,
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki A. D. (1) kwoty 4.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.100 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty.

Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku mogące powstać w przyszłości.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powodów wskazał, iż w dniu 25 czerwca 2011 roku w Ł. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego powodowie doznali obrażeń ciała. Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...), który przyjął odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia i wypłacił na rzecz R. D. (1) kwotę 12.328,07 zł, na rzecz K. D. (1) kwotę 17.929,39 zł, a na rzecz A. D. (1) 7.820,05 zł. Na skutek wypadku powód R. D. (1) doznał urazu w postaci stłuczenia głowy, uszkodzenia kręgosłupa szyjnego, wstrząśnienia mózgu, złamania mostka, żeber, urazu podudzia lewego z krwiakiem i ogólnych potłuczeń. W związku z wypadkiem powód cierpiał na bezsenność, płaczliwość, bóle głowy, obniżenia nastroju. Po wypadku powód korzystał z pomocy lekarzy neurologa i psychiatry. Powódka K. D. (1) w wyniku wypadku doznała stłuczenia jamy brzusznej z perforacją jelita czczego, stłuczenia powłok klatki piersiowej ze złamaniem żeber po stronie lewej, nadwyrężenia układu więzadłowo-mięśniowego kręgosłupa szyjnego. Powódka przeszła zabieg operacyjny, który pozostawił ślad w postaci szpecącej blizny. Powódka do chwili obecnej odczuwa dyskomfort psychiczny, korzysta z pomocy psychiatrycznej. Powódka A. D. (1) na skutek wypadku doznała stłuczenia głowy, skręcenia odcinka kręgosłupa oraz skręcenia i naderwania stawu skokowego lewego, nadwyrężenia układu więzadłowo-mięśniowego kręgosłupa szyjnego.

W ocenie powodów, wypłacone na ich rzecz przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym kwoty zadośćuczynienia nie stanowią pełnej rekompensaty za doznane krzywdy oraz są rażąco zaniżone w stosunku do odczuwanych przez powodów dolegliwości. W zakresie żądania odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb wskazano, iż składają się na nie koszty leczenia, sprawowania opieki przez osoby trzecie i dojazdów do placówek medycznych.

(pozew k.2-7, pełnomocnictwa k.8-10)

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości w stosunku do wszystkich powodów oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanego przyznał, iż przyjął odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne, któremu ulegli powodowie. Pozwany wypłacił na rzecz powoda R. D. (1) następujące świadczenia: kwotę 12.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 328,07 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia, na rzecz

powódki K. D. (1): kwotę 17.239,39 złotych tytułem zadośćuczynienia i kwotę 700 złotych tytułem odszkodowania za przedmioty zniszczone na skutek wypadku, zaś na rzecz powódki A. D. (1) kwotę 7.000 złotych zadośćuczynienia, kwotę 700 złotych tytułem odszkodowania za przedmioty zniszczone na skutek wypadku oraz kwotę 120,05 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia. Odnosząc się do żądania zapłaty kwot tytułem dalszego zadośćuczynienia pozwany wskazał, iż wypłacone dotychczas kwoty są adekwatne do rozmiaru doznanego cierpienia w związku z przedmiotowym zdarzeniem. Nadmieniał nadto, iż charakter obrażeń ciała doznanego przez powodów nie był poważny, a uszczerbek na zdrowiu ciężki, dlatego brak podstaw do przyznania powodom zadośćuczynienia w kwotach wyższych niż dotychczas wypłacone przez ubezpieczyciela. W zakresie dochodzonego przez powodów roszczenia o zasądzenie na ich rzecz odszkodowania w kwotach po 1.100 złotych, pozwany podniósł iż wypłacone na rzecz powodów odszkodowanie zaspokaja roszczenia z tego tytułu, a nadto powodowie nie udowodnili zasadności sprawowania opieki przez osoby trzecie, konieczności stosowania leków, dojazdów do placówek medycznych.

(odpowiedź na pozew k.22-25, pełnomocnictwo k.26, odpis KRS k.27-36)

W piśmie procesowym z dnia 9 marca 2016 roku pełnomocnik powodów rozszerzył powództwo żądając ostatecznie zasądzenia od pozwanego na rzecz:

- R. D. (1) kwoty 18.000 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.000 złotych od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty i od kwoty 14.000 złotych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty oraz kwoty 1.100 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty;
- A. D. (1) kwoty 7.000 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.000 złotych od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty i od kwoty 3.000 złotych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty oraz kwoty 1.100 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty;
- K. D. (1) kwoty 53.000 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.000 złotych od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty i od kwoty 49.000 złotych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty oraz kwoty 3.210 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.100 złotych od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 2.110 złotych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty.

Odpis pisma doręczono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 2 maja 2016 roku.

(pismo procesowe k.156-158, dowód doręczenia k.209)

W piśmie procesowym z dnia 14 października 2016 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, także w rozszerzonym zakresie. Pozwany wskazał, iż powodowie nie umotywowali wysokości dochodzonych roszczeń o zadośćuczynienie, a nadto zakwestionował przyjętą przez stronę powodową stawkę godziną świadczeń opiekuńczych w wysokości 11 złotych, wskazując iż dotyczy to pomocy świadczonej przez wykwalifikowany personel.

(pismo procesowe k.171-171v.)

Na rozprawie w dniu 1 września 2017 roku pełnomocnik strony powodowej popierał powództwa w kształcie po modyfikacji. Poinformował, iż powódka A. D. (1) zmieniła nazwisko na W. na skutek zawarcia związku małżeńskiego.

(protokół rozprawy z dnia 1 września 2017 roku k. 204-208, nagranie 00:03:45-00:05:29, 00:44:13-00:46:50)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2011 roku, w miejscowości S., doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego podróżujący pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) R. D. (1), K. D. (1), A. D. (1) odnieśli obrażenia ciała. Sprawcą zdarzenia był P. L., kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w W.. Pojazdem sprawcy zdarzenia podróżowało sześć osób. Pięć z nich, w tym P. L., poniosło śmierć na miejscu zdarzenia.

(okoliczności bezsporne)

Śledztwo dotyczące powyższego wypadku prowadzone Prokuraturę Rejonową w Strzelcach Opolskich, w sprawie o sygnaturze akt 1Ds 844/11, zostało umorzone wobec śmierci sprawcy wypadku postanowieniem z dnia 7 października 2011 roku.

(okoliczności bezsporne, także kserokopia postanowienia k.13-15)

Z miejsca zdarzenia powodowie zostali przewiezieni karetkami pogotowia do Szpitala (...) w S. na Oddział (...) Ogólnej.

Powód R. D. (1) przebywał na oddziale do dnia 28 czerwca 2011 roku z rozpoznaniem stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania mostka, ogólnego potłuczenia.

U powódki K. D. (1) rozpoznano stłuczenie jamy brzusznej, perforację jelita czczego, stłuczenie powłok klatki piersiowej, złamanie VIII żebra po stronie lewej. Wobec powódki podjęto leczenie operacyjne w trybie pilnym. W trakcie leczenia pooperacyjnego zastosowano terapię farmakologiczną. Hospitalizacja powódki K. D. (1) trwała do 2 lipca 2011 roku.

Powódka A. D. (2) była hospitalizowana do dnia 28 czerwca 2011 roku z rozpoznaniem skręcenia kręgosłupa szyjnego, urazu głowy skręcenia stawu skokowego, ogólnego potłuczenia.

(dowód: załączona do akt dokumentacja medyczna - koperta)

W dniu 5 lipca 2011 roku R. D. (1) celem kontroli stanu zdrowia po wypadku zgłosił się na Oddział Pomocy Doraźnej (...) im. WAM w Ł.. Wykonane wówczas badanie USG podudzia lewego wykazało krwiak głęboko w tkankach, od wysokości dołu podkolanowego w dół o szerokości do 40 mm. Podczas wizyty w dniu 1 sierpnia 2011 roku w poradni ortopedycznej zalecono powodowi rehabilitację. R. D. (1) kontynuował leczenie w poradni POZ. W związku z bólami głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym powód podjął leczenie neurologiczne w czerwcu 2012 roku. Wykonane 16 czerwca 2012 roku zdjęcie RTG kręgosłupa szyjnego wykazało osteofity na krawędziach trzonów kręgowych oraz niewielką niestabilność na poziomie C3/C4/C5/C6. Powód korzystał z zabiegów fizjoterapeutycznych w postaci kinezoterapii kręgosłupa szyjnego w okresach od 01 do 14 sierpnia 2012 roku, od 12 do 26 lutego 2013 roku, od 03 września do 04 października 2013 roku oraz od 07 stycznia do 04 lutego 2014 roku

W dniu 19 sierpnia 2011 roku R. D. (1) rozpoczął leczenie w poradni zdrowia psychicznego. Rozpoznano u powoda zaburzenia stresowe pourazowe. Zalecono przyjmowanie M. 10 mg, M. 10 mg, C.. Powód odbył łącznie dziewięć wizyt. Leczenie zakończono 12 kwietnia 2013 roku.

(dowód: załączona do akt dokumentacja medyczna - koperta)

W dniu 5 lipca 2011 roku K. D. (1) zgłosiła się na kontrolę po urazie wielonarządowym na Oddział Pomocy Doraźnej (...) im. WAM w Ł.. Powódce zalecono oszczędny tryb życia przez kolejne 6 miesięcy, utrzymano zalecenia przyjmowania leków przeciwbólowych i osłonowych. K. D. (1) kontynuowała leczenie w poradni POZ. Podczas wizyt w dniach 27 kwietnia 2012 roku, 31 lipca 2012 roku powódka zgłaszała dolegliwości bólowe żeber, pleców, a także głowy i kończyn górnych. Wykonane w dniu 1 lutego 2013 roku zdjęcie RTG żeber powódki wykazało zniekształcenie, zwapnienie w chrząstce i/lub fragmenty kostne oraz staw rzekomy w przymostkowym odcinku I żebra. W dniach 1 sierpnia 2011 roku oraz 1 października 2011 roku K. D. (1) odbyła wizyty w gabinecie ortopedycznym (...) im. WAM w Ł., w czasie

których w związku ze zgłaszanymi dolegliwościami bólowymi kręgosłupa zalecono badanie MR, a także niesterydowe leki przeciwzapalne i rehabilitację.

Od 23 sierpnia 2011 roku K. D. (1) była leczona w poradni zdrowia psychicznego z rozpoznaniem: zaburzenia stresowe pourazowe. Zalecono i H.. Powódka odbyła dwie wizyty w dniach 23 sierpnia 2011 roku oraz 02 września 2011 roku.

(dowód: załączona do akt dokumentacja medyczna - koperta)

W dniu 19 lipca 2011 roku powódka A. D. (1) otrzymała skierowanie do poradni rehabilitacyjnej w związku z doznanym w czasie wypadku urazem lewej kończyny dolnej. W dniu 1 sierpnia 2011 roku powódka odbyła kontrolę stanu zdrowia w (...) im. WAM w Ł.. A. D. (1) zalecono rehabilitację oraz przyjmowanie niesterydowych leków przeciwzapalnych.

W dniach 29 sierpnia 2011 roku oraz 10 listopada 2011 roku w poradni zdrowia psychicznego rozpoznano u A. D. (1) zaburzenia stresowe pourazowe. Zalecono F. 37,5 mg i H. 10 mg raz dziennie.

(dowód: załączona do akt dokumentacja medyczna)

Powód R. D. (1) w wyniku wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku doznał stłuczenia goleni lewej długotrwałe ograniczającego funkcję lokomotoryczną i skutkującego długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wymiarze 5 % (na podstawie punktu 160 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku), złamania mostka bez przemieszczenia wygojonego bez zniekształcenia skutkującego długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wymiarze 5% (na podstawie punktu 59 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku) oraz urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu.

Cierpienia powoda spowodowane bólem złamanych żeber i mostka oraz stłuczonej kończyny lewej były znacznego stopnia i utrzymywały się przez 3 tygodnie. Od czwartego tygodnia dolegliwości stopniowo zmniejszały się poprzez mierne do niewielkich i ustąpiły po około 6 miesiącach od zdarzenia. Leczenie i rehabilitacja powoda przeprowadzono w ramach ubezpieczenia zdrowotnego. Powód poniósł koszt zakupu pasa żebrowego (około 70 zł) oraz niesterydowych leków przeciwbólowych (około 30 złotych miesięcznie, częściowa refundacja), F. 30 amp. (10,17 zł). W związku z wypadkiem powód wymagał pomocy osób trzecich w czynnościach samoobsługowych i życia codziennego (w tym dowozach do placówek medycznych) w wymiarze 3 godzin dziennie przez 3 tygodnie. Aktualny stan zdrowia narządu ruchu powoda jest dobry. Występujące okresowo dolegliwości bólowe kręgosłupa wynikają z samoistnej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, która istniała u powoda przed wypadkiem. Przebyty uraz może wpłynąć na przyspieszenie rozwoju samoistnej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa i narastania zmian zwyrodnieniowych w lewym stawie kolanowym.

(dowód: pisemna opinia biegłej z zakresu rehabilitacji medycznej k.77-80)

R. D. (1) na skutek wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku, pod względem psychiatrycznym, doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 5 %. Rozmiar cierpień psychicznych doznanych przez powoda był duży. Cierpienia te utrzymywały się przez okres około roku po wypadku. Powód po wypadku korzystał z leczenia psychiatrycznego w ramach NFZ, które zakończyło się 12 kwietnia 2013 roku. Koszt leków, które wówczas przyjmował wynosił około 54 złotych miesięcznie. Z psychiatrycznego punktu widzenia powód nie wymagał pomocy osób trzecich. Obecny stan zdrowia powoda jest zadawalający, ale rokowania co do stanu zdrowia psychicznego są niepewne.

(dowód: opinia biegłej z zakresu psychiatrii k.121-123)

Powódka K. D. (1) w wyniku wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego, które nie skutkowało trwałym ani długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu powódki. Cierpienia fizyczne spowodowane bólem po urazie wielomiejscowym i koniecznością poddania się zabiegowi operacyjnemu były znacznie w pierwszych 3 tygodniach. Cierpienia fizyczne spowodowane bólem kręgosłupa szyjnego były miernie nasilone do września 2011 roku, a następnie stopniowo zmniejszały się do niewielkich i ustąpiły w październiku 2011 roku. Leczenie powódki

zostało przeprowadzone w ramach ubezpieczenia zdrowotnego. K. D. (1) poniosła koszty zakupu niesterydowych leków przeciwbólowych stosowanych doraźnie przez 3 miesiące z powodu bólów kręgosłupa szyjnego, których koszt wynosił około 10 złotych miesięcznie. W związku z urazem kręgosłupa szyjnego powódka wymagała pomocy osób trzecich przez 6 tygodni w wymiarze 1 godziny dziennie, w czynnościach codziennych wymagających częstego schylania się i prac, podczas których obie kończyny górne są uniesione powyżej poziomu głowy. Aktualny stan narządu ruchu jest dobry. Nie można wykluczyć wpływu przebytego urazu kręgosłupa na przedwczesne wystąpienie u powódki spondylozy.

(dowód: pisemna opinia biegłej z zakresu rehabilitacji medycznej k.81-84)

W wyniku wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku powódka K. D. (1) doznała urazu brzucha z uszkodzeniem narządów wewnętrznych tj. perforacją jelita czczego, urazu klatki piersiowej ze złamaniem żebra VIII po stronie lewej oraz urazu kręgosłupa szyjnego z nadwyreżeniem układu więzadłowo-mięśniowego w tym zakresie. Obrażenia te skutkowały koniecznością tygodniowej hospitalizacji w oddziale chirurgii ogólnej, podczas której wykonano u powódki zabieg z zakresu chirurgii jelitowej. Leczenie pooperacyjne odbyło się bez powikłań. W ciągu kilku kolejnych miesięcy powódka podjęła leczenie ambulatoryjne w związku z utrzymującymi się dolegliwościami bólowymi uszkodzonych narządów, które stopniowo ustępowały po lekach przeciwbólowych.

Uszczerbek na zdrowiu powódki związany z doznany w wypadku urazowym uszkodzeniem narządów jamy brzusznej - perforacją jelita czczego ma charakter trwały i wynosi 10 % według punktu 66 lit a tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku. Uszczerbek ten nie pokrywa się z uszczerbkiem ustalonym przez biegłego z zakresu chirurgii plastycznej. Cierpienia fizyczne powódki w okresie pierwszego miesiąca po wypadku były znaczne, a po tym okresie niewielkiego stopnia i zmniejszające się w ciągu kolejnych miesięcy terapii. Powódka po wypadku wymagała pomocy osób trzecich w wymiarze około dwóch godzin dziennie przez pierwszy miesiąc rehabilitacji. Leczenie powódki zostało całkowicie zakończone i nie jest wymagana rehabilitacja powódki w zakresie skutków przebytego urazu. Przebyty przez powódkę zabieg operacyjny jamy brzusznej, będący następstwem tego urazu nie pozostaje bez wpływu na dalsze życie i zdrowie powódki, gdyż każdy zabieg operacyjny w zakresie jamy brzusznej pozostawia trwale następstwa w postaci zrostów międzypętlowych i między pętlami jelita a otrzewną ścienną, wyścielającą od wewnątrz powłoki brzuszne. Wpływa to na powstawanie stałych zaburzeń czynnościowych przewodu pokarmowego, które nie muszą się wyrażać w postaci dolegliwościach bólowych brzucha, lecz mogą wpływać na trawienie, wchłanianie i szeroko pojętą przemianę materii, co w konsekwencji doprowadza do zaburzeń wymagających stosowania odpowiedniej diety. Powstałe w jamie brzusznej zrosty mogą wywołać u powódki inne problemy zdrowotne i dolegliwości takie jak na przykład powstanie choroby zrostowej jelit lub niedrożności jelit.

Koszt zakupu leków przeciwbólowych, osłonowych i likwidujących blizny poniesiony przez powódkę wyniósł łącznie około 500 złotych.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej k.101-106, pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu chirurgii ogólnej k.166-167)

Na skutek wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku i przeprowadzonej w jego wyniku operacji, K. D. (1) posiada bliznę pooperacyjną zlokalizowaną w śródbrzuszu środkowym i podbrzuszu środkowym, liniową o długości 185 mm i szerokości 14-25 mm, drabinkowatą (z licznymi prostopadłymi do jej przebiegu bliznami po szwach chirurgicznych o długości 41 mm), o różowawo-sinej barwie, przebiegającą skośnie pionowo w linii środkowej, półkuliście omijającą pępek po stronie lewej. W śródbrzuszu prawym i śródbrzuszu lewym widoczne są dwie blizny pooperacyjne płaszczyznowe (po jednej po każdej stronie), owalne, o średnicach po 15 mm, „kraterowato” zagłębione. Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki będący konsekwencją trwałego oszpeczenia wyglądu wynosi 20 % według punktu 65 a tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku. Cierpienia fizyczne związane z każdą raną pooperacyjną występują w okresie obrzękowym gojenia rany, który trwa przez pierwsze cztery doby gojenia się rany. Do pielęgnacji blizn K. D. (1) stosowała przez 12 miesięcy maść leczniczą

contractubex, używając miesięcznie trzy opakowania tej maści (cena jednostkowa 60 złotych) oraz maść silikonową dermatix używając dwa opakowania (cena jednostkowa 180 złotych). Zasadnie poniesione przez powódkę koszty zakupu tych maści wyniosły łącznie 2.520 złotych. Z punktu widzenia chirurga plastycznego powódka po wypadku nie wymagała pomocy osób trzecich. Aktualny ogólny stan zdrowia powódki jest dobry, lecz rokowania co do wyglądu ciała i upośledzenia funkcji estetycznej ciała, jest niepomyślne, gdyż blizny brzucha u powódki mają charakter trwałe i nieodwracalne.

(dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej k.145-149, pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu chirurgii plastycznej k.186-187)

K. D. (1), na skutek wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku, pod względem psychiatrycznym doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 5 %. Rozmiar cierpień psychicznych doznanych przez powódkę był duży. Cierpienia te utrzymywały się około roku po wypadku. Powódka po wypadku korzystała z leczenia psychiatrycznego w ramach NFZ. Koszt leków, które wówczas przyjmowała przez jeden miesiąc wynosił około 12 złotych. Z psychiatrycznego punktu widzenia po wypadku powódka nie pomocy osób trzecich. Obecny stan zdrowia powódki jest dobry, tak jak i rokowania co do stanu jej zdrowia psychicznego na przyszłość.

(dowód: opinia biegłej z zakresu psychiatrii k.124-127)

K. D. (1) po opuszczeniu szpitala kontynuowała leczenie w poradni chirurgicznej. Rana pooperacyjna goiła się kilka miesięcy. Powódka przyjmowała dużą ilość środków przeciwbólowych, a także leków przyspieszających gojenie się wnętrza jamy brzusznej. Ze względu na obrażenia narządów układu pokarmowego, złamane żebra powódki nie mogły zostać usztywnione, co spowodowało powstanie zgrubień w ich obrębie w okresie zrostu. Po opuszczeniu szpitala powódka przez długi czas pozostawała w pozycji leżącej, bowiem każda próba wstania z łóżka przysparzała jej ból. Powódka potrzebowała pomocy osób trzecich do półtora miesiąca od wypadku. Korzystała z pomocy babci, znajomych, a w późniejszym okresie także siostry A.. Z uwagi na obrażenia układu pokarmowego powódka przez rok pozostawała na diecie lekkostrawnej, a przez pierwsze cztery miesiące miała problemy z jedzeniem i znacznie straciła na wadze. Blizna na brzuchu powódki oraz miejsca po drenach bołą i pieką przy zmianie pogody.

Po wypadku powódka korzystała z pomocy psychiatry i przyjmowała zalecane leki. Wypadek miał duży wpływ na psychikę powódki. K. D. (1) miała problemy ze snem, jedzeniem. Powódka po wypadku powróciła do prowadzenia samochodu, jednak wspomnienie wypadku wywołuje obawy, gdy na węższej drodze widzi samochód nadjeżdżający z przeciwnego kierunku ruchu.

Blizny na brzuchu przypominają K. D. (1) moment wypadku i przywołują negatywne emocje. Powódka wstydzi się szpecącej jej brzuch blizny, od wypadku nie założyła kostiumu kąpielowego. Przez długi okres czasu po wypadku uprawianie sportu przez powódkę nie było możliwe.

K. D. (1) przed wypadkiem studiowała na dwóch kierunkach. Wypadek komunikacyjny miał miejsce w trakcie sesji. Powódce nie udało się zaliczyć wszystkich egzaminów, dlatego zrezygnowała z jednego kierunku, drugi zaś zdołała ukończyć.

(dowód: przesłuchanie powódki K. D. (1) protokół rozprawy z dnia 1 września 2017 roku, k.207-208, nagranie 00:26:42-00:44:12)

Na skutek wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku powódka A. D. (1) doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu skręcenia stawu skokowego wygojonego z niewielkimi ograniczeniami ruchomości i zanikiem mięśni goleni, w wymiarze 3 % (na podstawie punktu 169 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku). Uraz skręcenia kręgosłupa szyjnego z zespołem bólowym, który ustąpił przed upływem 6 miesięcy od wypadku, nie skutkowało uszczerbkiem na zdrowiu powódki. Zakres cierpień fizycznych spowodowanych przedmiotowym wypadkiem był mierny w okresie pierwszych 5 tygodni. Powodował je ból pourazowy kręgosłupa szyjnego i skręconego stawu skokowego, a także konieczność poruszania się w niewygodnym

ciężkim bucie gipsowym. W tym okresie istniała konieczność doraźnego przyjmowania przez powódkę leków przeciwbólowych. Po usunięciu unieruchomienia gipsowego cierpienia stopniowo zmniejszały się do niewielkich, ustąpiły po około 3 miesiącach.

Leczenie i rehabilitacja powódki odbyło się w ramach ubezpieczenia zdrowotnego. Powódka poniosła koszt zakupu poduszki leczniczej i leku przeciwzkrzepowego F. 30 amp. (10,17 zł z refundacją) oraz niesterydowych leków przeciwbólowych, których miesięczny koszt wyniósł około 10 złotych miesięcznie. W związku z wypadkiem powódka wymagała pomocy osób trzecich w czynnościach codziennych wymagających stania i chodzenia przez okres pozostawania w bucie ortopedycznym czyli 5 tygodni w wymiarze 2 godzin dziennie. W późniejszym okresie ta pomoc nie była powódce potrzebna. Aktualny stan zdrowia narządu ruchu powódki jest dobry. Niewielkie 5° ograniczenie zgięcia grzbietowego stopy i zanik mięśniowy goleni powodujący nieznaczne osłabienie siły mięśniowej, w istotnym zakresie nie ograniczają sprawności ogólnej powódki.

(dowód: pisemna opinia biegłej z zakresu rehabilitacji medycznej k.85-87)

A. D. (1), na skutek wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku, pod względem psychiatrycznym doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 4 %. Rozmiar cierpień psychicznych doznanych przez powódkę był duży. Cierpienia te utrzymywały się około pięciu miesięcy po wypadku. Powódka po wypadku korzystała z leczenia psychiatrycznego w ramach NFZ. Koszt leków zaleconych powódce wynosił łącznie około 20 złotych. Powódka nie przyjmowała jednak zaleconych leków. Z psychiatrycznego punktu widzenia powódka po wypadku nie wymagała pomocy osób trzecich. Obecny stan zdrowia powódki jest dobry, tak jak i rokowania co do stanu jej zdrowia psychicznego na przyszłość.

(dowód: opinia biegłej z zakresu psychiatrii k.128-131)

A. D. (1) została wypisana ze szpitala z zaleceniem kontynuowania leczenia w poradni ortopedycznej. Po wypadku potrzebowała pomocy osób trzecich. Ogólne potłuczenie ciała oraz unieruchomienie kończyny dolnej w ciężkim i niewygodnym opatrunku gipsowym utrudniały powódce samodzielne funkcjonowanie. Powódka nie była w stanie zrobić zakupów, przemieszczać się, jeździć samochodem, a także wykonywać czynności samoobsługowych, czy prac domowych. Powódka korzystała z pomocy babci, znajomych i sąsiadów.

Wypadek miał wpływ na stan zdrowia psychicznego powódki. Wspomnienie wypadku oraz obraz zwłok uczestników wypadku podróżujących w samochodzie sprawcy wypadku spowodowało u powódki problemy ze snem, nerwowość oraz lęk przed jazdą samochodem. Przez okres roku po wypadku A. D. (1) nie jeździła samochodem jako kierowca i nie wsiadała do samochodu jako pasażer na miejsce z przodu obok kierowcy. Do dnia dzisiejszego nie jest w stanie prowadzić samochodu po zmroku, gdyż przypomina się jej wypadek, do którego doszło w nocy.

Powódka po wypadku korzystała z pomocy psychiatry. Przepisane leki uspokajające i nasenne A. D. (1) przyjmowała przez krótszy czas niż zalecony przez psychiatrę w obawie przed uzależnieniem się od nich. Powódka do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe przy zmianach pogody w obrębie uszkodzonej kończyny dolnej, która czasem puchnie. Przed wypadkiem powódka intensywnie grała w tenisa. Po wypadku powódka ograniczyła uprawianie tego sportu z uwagi na dolegliwości nogi.

W dacie wypadku powódka A. D. (1) była studentką ostatniego roku studiów licencjackich na kierunku fizjoterapii. Wypadek miał miejsce w trakcie trwania sesji egzaminacyjnej. Skutki wypadku uniemożliwiły powódce uzyskanie pozytywnych ocen z egzaminów, a tym samym ukończenie studiów. Powódce nie udało się powrócić na studia.

Na skutek zawarcia związku małżeńskiego w dniu 13 czerwca 2015 roku A. D. (1) zmieniła nazwisko na W.

(dowód: kserokopia odpisu skróconego aktu małżeństwa, przesłuchanie powódki A. W. protokół rozprawy z dnia 1 września 2017 roku, k. 206-207, nagranie 00:09:08-00:26:42)

Stawka pełnej odpłatności jednej roboczogodziny za usługi opiekuńcze na terenie miasta Ł. w dni powszednie od lipca 2009 roku do 30 czerwca 2013 roku wynosiła 9,50 złotych.

(okoliczność znana Sądowi urzędowo, protokół rozprawy z dnia 1 września 2017 roku, k.205, nagranie 00:05:48-00:06:08)

Decyzją z dnia 16 grudnia 2011 roku (...) Spółka Akcyjna w W. przyznała i wypłaciła R. D. (1) kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(dowód: decyzja z dnia 16.12.2011 r. - w załączonych aktach szkody)

Pismem z dnia 23 stycznia 2012 roku, doręczonym w dniu 25 stycznia 2012 roku, pełnomocnik R. D. (1) odwołał się od przedmiotowej decyzji pozwanego i podtrzymując dotychczasowe żądanie wniósł o dopłatę na rzecz powoda dalszego zadośćuczynienia do kwoty 13.000 zł.

(dowód: odwołanie – w załączonych aktach szkody)

Decyzją z dnia 3 stycznia 2012 roku pozwany przyznał powodowi dodatkowo kwotę 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 328,07 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, a kolejnymi decyzjami z dnia 28 stycznia 2013 roku oraz 15 maja 2013 roku odpowiednio kwoty 4.000 zł i 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(dowód: decyzje z dnia 3.01.2012 r., 28.01.2013 r., 15.05.2013 r. - w załączonych aktach szkody)

Pismem z dnia 10 grudnia 2011 roku pełnomocnik powódki K. D. (1) zgłosił (...) Spółce Akcyjnej w W. szkodę, wnosząc o zapłatę na jej rzecz kwoty 22.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 229,39 zł odszkodowania, kwoty 1.230 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonych rzeczy. Pismo wpłynęło do pozwanego w dniu 14 grudnia 2011 roku.

(dowód: zgłoszenie szkody – w załączonych aktach szkody)

Decyzją z dnia 15 grudnia 2011 roku (...) Spółka Akcyjna w W. przyznała i wypłaciła powódce K. D. (1) kwotę 2.000 zł zadośćuczynienia. Decyzją z dnia 2 stycznia 2012 roku pozwany przyznał powódce dodatkowo kwoty 10.000 zł i 229,39 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 700 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonych rzeczy, zaś kolejną decyzją z dnia 12 listopada 2013 roku przyznał powódce kwotę 5.000 zł dalszego zadośćuczynienia.

(dowód: decyzje z dnia 15.12.2011 r., 2.01.2012 r., 12.11.2013 r. - w załączonych aktach szkody)

Pismem z dnia 10 grudnia 2011 roku pełnomocnik powódki A. D. (1) (obecnie W.) zgłosił (...) Spółce Akcyjnej w W. szkodę, wnosząc o zapłatę na jej rzecz kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 120,05 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwoty 1.330 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonych rzeczy. Pismo wpłynęło do pozwanego w dniu 14 grudnia 2011 roku.

(dowód: zgłoszenie szkody – w załączonych aktach szkody)

Decyzją z dnia 16 grudnia 2011 roku (...) Spółka Akcyjna w W. przyznała i wypłaciła powódce A. D. (1) (W.) kwotę 2.000 zł zadośćuczynienia. Decyzją z dnia 2 stycznia 2012 roku pozwany przyznał powódce dodatkowo kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 120,05 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 700 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonych rzeczy.

(dowód: decyzje z dnia 16.12.2011 r., 2.01.2012 r. - w załączonych aktach szkody)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentacji medycznej i jej kserokopii, opinii biegłych z zakresu rehabilitacji, chirurgii, chirurgii plastycznej i

psychiatrii oraz przesłuchania powódek K. D. (1) i A. W.. Stan faktyczny na w oparciu o kserokopie dokumentów ustalono na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Opinie biegłej z zakresu rehabilitacji medycznej G. B. oraz biegłej psychiatry K. W. nie były kwestionowane przez strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Z ustaleń poczynionych przez biegłe wynika, jaki wpływ na stan zdrowia powodów miało zdarzenie objęte pozwem. Biegłe szczegółowo odniosły się odniesionych przez powodów urazów ciała, procesu leczenia oraz ustaliły zakres uszczerbku na zdrowiu powodów stanowiący następstwo wypadku. Opinie biegłych są jasne, rzetelne, wyczerpujące, poparte wiedzą i doświadczeniem biegłych.

Pełnomocnik pozwanego wnosił o wydanie opinii uzupełniających przez biegłego z zakresu chirurgii plastycznej C. D. oraz biegłego chirurga ogólnego R. D. (2).

Biegły z zakresu chirurgii plastycznej C. D. wyjaśnił w pisemnej opinii uzupełniającej, iż każda blizna jest trwałym i nieuchronnym następstwem wygojenia się rany zarówno urazowej, jak i pooperacyjnej. Powikłania w gojeniu się rany nie skutkują bliznami tylko ranami przewlekłe otwartymi, takimi jak przetoki pooperacyjne, odleżyny bądź owrzodzenia troficzne. Jedynym powikłaniem w procesie tworzenia się blizny jest jej przerost patologiczny. Wprawdzie najdłuższa blizna pooperacyjna u powódki ma charakter przerostowy, to jednak biegły wyraźnie podkreślił, iż przedmiotem jego oceny stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki było trwałe oszpecenie wyglądu powódki tymi bliznami. Biegły wyjaśnił nadto, iż uszczerbek na zdrowiu powódki oszacował powyżej średniej wartości wynikającej z rozporządzenia, opierając się na posiadanej wiedzy medycznej i ponad 49-letnim stażu zawodowym. Biegły podkreślił nadto, iż brak jest sprzeczności pomiędzy wydaną przez niego opinią a opinią biegłego chirurga ogólnego, bowiem o ile ewentualne niekorzystne skutki operacji brzusznej mogą wystąpić w zakresie funkcjonowania układu trawiennego u powódki na przykład na skutek niewłaściwej diety, o tyle niekorzystne skutki operacji w zakresie oszpecenia wyglądu bliznami pooperacyjnymi już występują i mają charakter nieodwracalny (trwały).

Biegły chirurg ogólny R. D. (2) w pisemnej opinii uzupełniającej, odnosząc się do wątpliwości zgłoszonych przez pełnomocnika strony pozwanej wskazał, iż przyjęty przez niego uszczerbek na zdrowiu powódki ustalony w oparciu o punkt 66a tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (tj. uszkodzenie żołądka, jelit i sieci bez zaburzeń funkcji przewodu pokarmowego) nie pokrywa się z uszczerbkiem ustalonym przez biegłego z zakresu chirurgii plastycznej ustalonego według punktu 65 tej tabeli. (tj. uszkodzenie powłok jamy brzusznej). Biegły wskazał, iż w zakresie swojej specjalizacji czyli chirurgii ogólnej analizował przypadek powódki po względem uszkodzeń narządów wewnętrznych i ich następstw, natomiast biegły chirurg plastyczny skoncentrował się na oszpeceniu wyglądu powłok brzusznych i upośledzeniu funkcji estetycznej ciała powódki. Po wydaniu przez biegłych opinii uzupełniających żadna ze stron nie kwestionowała tych opinii, jak również nie wносиła o ich dalsze uzupełnienie czy choćby wezwanie biegłych na rozprawę w związku z potrzebą zadania dodatkowych pytań. W ocenie Sądu opinie biegłych z zakresu chirurgii ogólnej oraz plastycznej nie budzą wątpliwości. Są one rzetelne, sporządzone zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawierają pełne i fachowe ustosunkowanie się do postawionych tez. Biorąc pod uwagę ich podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich wniosków Sąd uznał sporządzone opinie za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódek, oceniając je w całości jako logiczne i spójne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód R. D. (1) wnosił ostatecznie o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 18.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.100 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb.

Powódka A. W. żądała zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 7.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.100 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb.

Natomiast, powódka K. D. (1) wносиła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 53.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 3.210 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb.

Dodatkowo powodowie żądali ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Zdarzeniem wyrządzającym szkodę, której naprawienia dochodzili powodowie był wypadek z dnia 25 czerwca 2011 roku.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Zakładzie (...). Postawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie zaś do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę.

Natomiast, zgodnie z art. 19 ust. 1 powołanej ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Pozwany kwestionował zasadność dochodzonych roszczeń, wskazując iż zakres obrażeń doznanych przez powodów na skutek wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku, nie był na tyle duży i poważny, aby uzasadniał przyznanie powodowi R. D. (1) dalszego zadośćuczynienia ponad wypłaconą już z tego tytułu kwotę 12.000 zł, powódce K. D. (1) ponad wypłaconą kwotę 17.229,39 złotych, a powódce A. W. ponad wypłaconą kwotę 7.000 zł. W ocenie pozwanego dochodzone pozwem kwoty zadośćuczynienia są nieadekwatne do uszczerbku na zdrowiu doznanego przez powodów i w związku z tym zawyżone, a żądane odszkodowanie nieudowodnione.

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.p.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo, jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2 art. 444 k.c.).

Ponadto, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 k.c.).

Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie ogólnikowo, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia. W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, LEX 80272). Do podstawowych

kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40).

Zważyć przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, LEX 52766). Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX 50884). Ustawodawca nie wprowadza, bowiem żadnych sztywnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając to zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu.

W następstwie wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku powód R. D. (1) doznał stłuczenia goleni lewej długotrwałe ograniczającego funkcję lokomotoryjną i skutkującego długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wymiarze 5 % (na podstawie punktu 160 tabeli stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku), złamania mostka bez przemieszczenia wygojonego bez zniekształcenia skutkującego długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wymiarze 5% (na podstawie punktu 59 tabeli stanowiącej załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku) oraz urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu. Cierpienia spowodowane bólem złamanych żeber i mostka oraz stłuczonej kończyny lewej były znacznego stopnia i utrzymywały się przez 3 tygodnie. Od czwartego tygodnia dolegliwości stopniowo zmniejszały się poprzez mierne do niewielkich i ustąpiły po około 6 miesiącach od zdarzenia. Powód po wypadku nie był samodzielny i wymagał pomocy osób trzecich. Dodatkowo, jak wynika z opinii biegłej z zakresu rehabilitacji, przebyty uraz może u R. D. (1) wpłynąć na przyspieszenie rozwoju samoistnej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa i narastanie zmian zwyrodnieniowych w lewym stawie kolanowym. Nadto powód R. D. (1) pod względem psychiatrycznym na skutek przedmiotowego wypadku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 5 %. Rozmiar cierpień psychicznych doznanych przez powoda był duży. Cierpienia te utrzymywały się około roku po wypadku. Powód po wypadku korzystał z leczenia psychiatrycznego i przyjmował zalecane leki.

W ocenie Sądu, rozmiar ujawnionych cierpień fizycznych i psychicznych powoda R. D. (1) nie uzasadnia przekonania, że kwota 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia wypłacona powodowi dobrowolnie przez pozwanego jest adekwatna do okoliczności faktycznych sprawy i dyrektyw orzecznictwa w tym zakresie. Sąd uznał, iż odpowiednim zadośćuczynieniem za krzywdę związaną ze zdarzeniem z dnia 25 czerwca 2011 roku, jest dla R. D. (1) kwota 30.000 zł. A zatem, uwzględniając dotychczas wypłacone przez pozwanego zadośćuczynienie, na rzecz powoda zasądzono kwotę 18.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia.

Odnosząc się do żądania zadośćuczynienia zgłoszonego przez powódkę K. D. (1), wskazać należy, iż w wyniku zdarzenia z dnia 25 czerwca 2011 roku powódka doznała urazu brzucha z uszkodzeniem narządów wewnętrznych w postaci perforacji jelita czczego, urazu klatki piersiowej ze złamaniem żebra VIII po stronie lewej oraz urazu kręgosłupa szyjnego z nadwyrężeniem układu więzadłowo-mięśniowego w tym zakresie. Uszczerbek na zdrowiu powódki związany z doznany w wypadku urazowym uszkodzeniem narządów jamy brzusznej ma charakter trwały i wynosi 10 % według punktu 66 lit. a tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku, a cierpienia fizyczne powódki w okresie pierwszego miesiąca po wypadku były znaczne, a po tym okresie niewielkiego stopnia i zmniejszające się w ciągu kolejnych miesięcy terapii. Po wypadku i przeprowadzonej operacji powódka K. D. (1) posiada bliznę pooperacyjną zlokalizowaną w śródbrzuszu środkowym

i podbrzuszu środkowym, linią o długości 185 mm i szerokości 14-25 mm, drabinkową (z licznymi prostokątnymi do jej przebiegu bliznami o szwach chirurgicznych o długości 41 mm), o różowawo-sinej barwie, przebiegającą skośnie pionowo w linii środkowej, półkuliście omijającą pępek po stronie lewej. W śródbrzuszu prawym i śródbrzuszu lewym widoczne są dwie blizny pooperacyjne płaszczyznowe (po jednej po każdej stronie), owalne, o średnicach po 15 mm, „kraterowato” zagłębione. Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki będący konsekwencją trwałego oszpeczenia wyglądu tymi bliznami wynosi 20 % według punktu 65a tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku. Wypadek z dnia 25 czerwca 2011 roku miał także wpływ na stan zdrowia psychicznego K. D. (2) i skutkowałam długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu powódki w wymiarze 5 %. Rozmiar cierpień psychicznych doznanych przez powódkę był duży. Cierpienia te utrzymywały się przez okres około roku po wypadku. Powódka po wypadku korzystała z leczenia psychiatrycznego i przyjmowała zalecane leki. Obrażenia jakich doznała K. D. (1) niewątpliwie wiązały się, szczególnie w pierwszym okresie, z bólem i dyskomfortem. Zarówno sama rozległość obrażeń doznanych przez powódkę, jak i ich następstwa, stanowiły dla powódki znaczny dyskomfort. Powódka wymagała również wsparcia ze strony najbliższych, gdyż z uwagi na uraz wielonarządowy nie była samodzielna. K. D. (1) doznała także wielu cierpień psychicznych, związanych z brakiem akceptacji swojego wyglądu zewnętrznego. W związku z wypadkiem powódka posiada bowiem na brzuchu rozległe, szpecące blizny o charakterze trwałym. Zeszpecenie ciała stanowi istotną okoliczność dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. W związku z widocznymi bliznami na brzuchu powódka wstydzi się swojego ciała, od chwili wypadku nie założyła kostiumu kąpielowego. Cierpienia psychiczne powódki koncentrowały się także na ograniczeniach ruchowych oraz na braku pewnej samodzielności. Powódka musiała zrezygnować z aktywności sportowej, mając na uwadze urazy jakich doznała. Powódka przed wypadkiem studiowała na dwóch kierunkach. Konsekwencje na zdrowiu uniemożliwiły jej zdanie wszystkich egzaminów, przez co powódka była zmuszona porzucić jeden z obranych kierunków edukacji.

Ilość i rozmiar ujawnionych cierpień fizycznych i psychicznych K. D. (1) uzasadnia zdaniem Sądu przekonanie, że kwota 71.000 zł stanowi odpowiednie zadośćuczynienie za krzywdę związaną ze zdarzeniem z dnia 25 czerwca 2011 roku. Po uwzględnieniu dotychczas wypłaconego z tego tytułu świadczenia, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki K. D. (1), nie wykraczając ponad żądanie pozwu, kwotę 53.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia.

Rozważając żądanie zadośćuczynienia zgłoszone przez powódkę A. W., zważyć należy, iż w wypadku z dnia 25 czerwca 2011 roku powódka doznała skręcenia stawu skokowego wygojonego z niewielkimi ograniczeniami ruchomości i zanikiem mięśni goleni, który skutkowałam trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wymiarze 3 % ustalonego według punktu 169 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku. Dodatkowo powódka doznała urazu skręcenia kręgosłupa szyjnego z zespołem bólowym, który ustąpił przed upływem 6 miesięcy od wypadku i nie skutkowałam uszczerbkiem na zdrowiu powódki. Zakres cierpień fizycznych spowodowanych przedmiotowym wypadkiem był mierny w okresie pierwszych 5 tygodni i zmniejszał się do cierpień niewielkich. Powodował je ból pourazowy kręgosłupa szyjnego i skręconego stawu skokowego, a także konieczność poruszania się w niewygodnym ciężkim bucie gipsowym. W tym okresie istniała konieczność doraźnego przyjmowania przez powódkę leków przeciwbólowych. Wypadek odcisnął swoje piętno także na zdrowiu psychicznym powódki, która nie mogąc poradzić sobie ze wspomnieniem wypadku i problemami ze snem, szukała pomocy u specjalisty. Do powódki powraca obraz zwłok osób uczestniczących w wypadku. Powódka miała trudności z powrotem do codzienności i normalnego życia. Jako studentka ostatniego roku studiów licencjackich nie zdołała przygotować się do sesji egzaminacyjnej, z którą przedmiotowy wypadek zbiegł się w czasie, w konsekwencji czego nie uzyskała niezbędnych zaliczeń i została skreślona z listy studentów. W zakresie zdrowia psychicznego powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wymiarze 4 %. Rozmiar cierpień psychicznych doznanych przez A. W. był duży. Cierpienia te utrzymywały się przez okres około pięciu miesięcy po wypadku.

Ustalony na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych A. W. uzasadnia zdaniem Sądu przekonanie, że kwota 14.000 zł tytułem stanowi odpowiednie zadośćuczynienie za krzywdę związaną ze zdarzeniem z dnia 25 czerwca 2011 roku. Po uwzględnieniu dotychczas wypłaconego z tego tytułu świadczenia, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki A. W. kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W piśmiennictwie prawniczym i orzecznictwie przyjmuje się, że odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe (np. tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2008 roku, II CSK 425/07, Monitor Prawniczy 2008 rok, nr 3, s. 116). Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2008 roku, II CSK 425/07, LEX nr 378025). Jak słusznie się zauważa, celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 roku, IV CSK 308/10, LEX nr 738127). W grupie wydatków celowych i koniecznych, pozostających w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia tradycyjnie wymienia się koszty leczenia (pobytu w szpitalu, pomocy pielęgniarskiej, koszty lekarstw, konsultacji lekarskich), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń (np. kul, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego). W orzecznictwie wskazuje się, że zakres kosztów leczenia nie może ograniczać się do wydatków kompensowanych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, lecz powinien obejmować koszty działań, podjętych z uzasadnionym - zważywszy na aktualny stan wiedzy medycznej - przekonaniem o spodziewanej poprawie stanu zdrowia poszkodowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2002 roku, II CKN 1018/00, LEX nr 75352). Stąd uzasadnione może być na przykład żądanie zwrotu kosztów, jakie poszkodowany poniósł na konsultację u dobrego specjalisty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1969 roku, II PR 217/69, OSN 1970 rok, nr 3, poz. 50).

Ponadto, w judykaturze podkreśla się, że okolicznością sprzeciwiającą się uwzględnieniu żądania poszkodowanego wyłożenia z góry przez zobowiązanego do naprawienia szkody sumy potrzebnej na koszty leczenia (art. 444 § 1 zd. 2 k.c.) nie jest wykazanie, że poszkodowany objęty jest finansowaniem świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 roku, I CSK 384/07, OSP 2009 rok, nr 2, poz. 20).

W judykaturze i piśmiennictwie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy w pełni podziela, że prawo poszkodowanego z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osoby trzeciej nie jest uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty opieki (podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 marca 1969 r., I PR 28/69, opubl. OSNC 1969 rok, nr 1, poz. 229; Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 4 października 1973 roku, II CR 365/73, nr 9, poz. 147, Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 11 marca 1976 roku, IV CR 50/76. OSN 1977, nr 1, poz. 11; stanowisko takie zajmował również min. G. Bieniek, H. Ciepła, S. Dmowski, J. Gudowski, w pracy zbiorowej pod red. G. Bieńka „Komentarz do kodeksu cywilnego. Zobowiązania.”, Warszawa 1996 rok).

Bez znaczenia dla zasadności owego roszczenia pozostaje także fakt ponoszenia całego ciężaru opieki nad poszkodowanym w czasie leczenia i rehabilitacji przez członków najbliższej rodziny (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 1969 roku, I PR 28/69, OSN 1969 rok, Nr 12, poz. 229; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 roku, II CR 365/73, OSN 1974 rok, Nr 9, poz. 147). Wykonywanie opieki przez członka rodziny nie zmienia charakteru ponoszonych, niezbędnych związanych z tą opieką wydatków oraz nie uchyla obowiązku zakładu ubezpieczeń wynikającego z zawartej umowy o odpowiedzialności cywilnej ze sprawcą wypadku (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 marca 2016 r., I ACa 1381/15, LEX nr 2017728).

Powód R. D. (1) wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 1.100 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb.

Powódka K. D. (1) wносиła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 3.210 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb.

Zaś, powódka A. W. domagała się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 1.100 złotych odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb.

Pozwany poza ogólnym zakwestionowaniem wysokości dochodzonych pozwem kwot oraz wysokości stawki za godzinę opieki nie odniósł się do zgłoszonych przez powodów żądań zapłaty odszkodowania.

Odnosząc się do roszczenia odszkodowawczego powoda R. D. (1), wskazać należy, iż zgodnie z opinią biegłej z zakresu rehabilitacji medycznej zasadnie poniesione przez powoda koszty leczenia obejmowały zakup leków przeciwbólowych (30 złotych miesięcznie), leku przeciwzkrzepowego (10,17 złotych) oraz pasa żebrowego (70 złotych). Pozwany zakład ubezpieczeń uznał zasadność poniesionych przez powoda wskazanych wydatków i wypłacił na etapie likwidacyjnym stosowne świadczenie. Ponadto, jak wynika z opinii biegłej psychiatry, powód w okresie leczenia psychiatrycznego, trwającego od 19 sierpnia 2011 roku do 12 kwietnia 2013 roku, przyjmował leki, których koszt wynosił 54 złotych miesięcznie. Wydatki powoda z tego tytułu opiewają zatem na kwotę 1.080 zł (według wyliczenia: 20 miesięcy x 54 zł/miesięcznie). W zakresie zgłoszonego przez powoda żądania z tytułu kosztów pomocy osób trzecich, Sąd miał na względzie znaną Sądowi z urzędu stawkę za godzinę opieki w kwocie 9,50 zł oraz opinię biegłej z zakresu rehabilitacji, z której wynika, że po wypadku pomoc osób trzecich była powodowi potrzebna w okresie pierwszych trzech tygodni po wypadku w wymiarze 3 godzin dziennie (21 dni x 3 godziny x 9,50 zł). Mając na uwadze powyższe za zasadne uznać należało koszty opieki osób w kwocie 598,50 zł.

W konsekwencji, nie wychodząc ponad żądanie pozwu, Sąd zasądził na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę 1.100 złotych odszkodowania, pomimo iż zgromadzony materiał dowodowy w sprawie pozwolił na ustalenie, iż należne powodowi odszkodowanie opiewa na łączną kwotę 1.678,50 złotych.

Żądanie powódki K. D. (1) w zakresie odszkodowania należało uwzględnić w całości. Biegła z zakresu rehabilitacji wskazała, iż zasadne koszty leczenia obejmowały zakup leków przeciwbólowych, których trzymiesięczny koszt wyniósł łącznie 30 złotych (3 miesiące po 10 złotych). Biegła psychiatra koszty leczenia powódki oszacowała na kwotę 12 zł. W tym przedmiocie wypowiedział się również biegły z zakresu chirurgii plastycznej, który przedstawiając szczegółowe wyliczenie, wskazał, iż uzasadnione wydatki na zakup maści na blizny poniesione przez powódkę wyniosły łącznie 2.520 zł. W przedmiocie zasadności zgłoszonego przez powódkę żądania z tytułu kosztów pomocy osób trzecich, Sąd miał na uwadze opinię biegłej z zakresu rehabilitacji, z której wynika, że po wypadku pomoc osób trzecich była powódce potrzebna w okresie pierwszych 6 tygodni po wypadku w wymiarze 1 godzin dziennie, jak również opinię biegłego chirurga ogólnego, zgodnie z którą pomoc ta była zasadna w wymiarze 2 godzin dziennie w okresie pierwszych 4 tygodni. Mając na uwadze powyższe za uzasadniony czas trwania opieki uznać należało okres 4 pierwszych tygodni po wypadku w wymiarze 2 godzin dziennie i okres kolejnych 2 tygodni w wymiarze 1 godzinny dziennie. Należne powódce z tego tytułu świadczenie opiewa zatem na kwotę 665 zł (według wyliczenia 28 dni x 2 godziny dziennie x 9,5 złotych + 14 dni x 1 godzina dziennie x 9,5 złotych).

W konsekwencji, nie wykraczając poza żądanie pozwu, Sąd zasądził na rzecz powódki K. D. (1) odszkodowanie z tytułu zwiększonych potrzeb w kwocie 3.210 złotych.

Roszczenie powódki A. W. w zakresie odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb należało uwzględnić jedynie w części. Powódka po wypadku przyjmowała leki przeciwbólowe (10 złotych) oraz przeciwzkrzepowe (10,17 złotych), których koszt ustaliła biegła z zakresu rehabilitacji. Dodatkowo, jak wynika z opinii wskazanej biegłej z zakresu rehabilitacji, powódka po wypadku potrzebowała pomocy osób trzecich w wymiarze 2 godzi dziennie przez 5 tygodni, co uzasadniało przyznanie powódce z tego tytułu kwoty 665 zł (według wyliczenia 35 dni x 2 godziny dziennie x 9,5 złotych). Lekarz psychiatra zalecił przyjmowanie powódce leków, których łączny koszt, jak wynika z opinii biegłej psychiatry wyniósł 20 zł. Powódka zeznała jednak, iż zaleconych leków nie przyjmowała, a zatem żądanie zwrotu kosztów leczenia w tej kwocie nie było zasadne. Ostatecznie Sąd zasądził na rzecz powódki A. W. kwotę 685,17 zł tytułem odszkodowania na zwiększone potrzeby. W pozostałym zakresie żądanie pozwu jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Powodowie wnosili także o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za ewentualne szkody mogące powstać w przyszłości u powodów pozostające w związku ze zdarzeniem z dnia 25 czerwca 2011 roku.

Przyjmuje się, iż zasądzenie określonego świadczenia na rzecz powoda w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia, w oparciu o art. 189 k.p.c. Warunkiem dopuszczalności takiego ustalenia jest istnienie po stronie powoda interesu prawnego. Wskazuje się, iż interes taki może istnieć, zwłaszcza przy szkodach na osobie, mimo możliwości dochodzenia świadczenia z danego stosunku prawnego, jeżeli z tego stosunku wynikają dalsze jeszcze skutki, których dochodzenie w drodze powództwa o świadczenie nie jest możliwe lub nie jest na razie aktualne. Interes ten wyraża się w tym, by nie doszło do przedawnienia roszczeń oraz pogorszenia się sytuacji poszkodowanego, który w kolejnym procesie, w związku z upływem czasu mógłby napotkać trudności przy wykazywaniu przesłanek odpowiedzialności.

Szkody na osobie nie zawsze powstają jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała. Są one z istoty swej rozwojowe. Poszkodowany z reguły nie może w chwili wszczęcia procesu dochodzić wszystkich roszczeń, jakie mogą mu przysługiwać z określonego stosunku prawnego, może określić podstawę żadanego odszkodowania jedynie w zakresie tych skutków, które już wystąpiły. Nie może natomiast określić dalszych skutków, jeszcze nie ujawnionych, których wystąpienie jest jednak prawdopodobne, a które niejednokrotnie ujawniają się po upływie dłuższego czasu, w trudnym z reguły do określenia rozmiarze. Ustalenie odpowiedzialności na przyszłość umożliwia poszkodowanemu dochodzenie kolejnych roszczeń, nawet gdy owe dalsze skutki wystąpią po upływie terminu przedawnienia (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 17 kwietnia 1970, III PZP 34/69, OSNC 1970 r., nr 12, poz. 217).

Zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Stosownie do § 2 cytowanego przepisu, jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (§ 3 art. 442 1 k.c.).

W stanie prawnym wprowadzonym przez art. 442¹ k.c. można zasadnie twierdzić, że wyeliminowane zostało niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła. Wprowadzenie uregulowania, że bieg terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie rozpoczyna się z chwilą dowiedzenia się przez poszkodowanego o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia (bo tak należy odczytywać § 3 art. 442¹ k.c.) oznacza, że nie został w żaden sposób ograniczony czas, w jakim może ujawnić się szkoda na osobie prowadząc do powstania (zaktualizowania się) odpowiedzialności pozwanego za skutki danego zdarzenia. Drugi, czy kolejny proces odszkodowawczy może zatem toczyć się nawet po dziesiątkach lat od wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę.

Jednocześnie, w doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że także pod rządami art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Zwłaszcza, że w kolejnym procesie odległym w czasie od momentu wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę, poszkodowany może napotkać na istotne trudności z wykazaniem przesłanek odpowiedzialności pozwanego (tak między innymi Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 lutego 2009 roku, III CZP 2/09, opubl. Biuletyn Sądu Najwyższego 2009 rok, nr 2, poz.10, LEX 483372, z glosą aprobowaną M. Sieradzkiej).

W ocenie Sądu, na gruncie art. 442¹ § 3 k.c. powodowie mieli interes prawny w żądaniu ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Występując z roszczeniem przeciwko pozwanemu powódka K. D. (1) mogła określić podstawę żadanego zadośćuczynienia jedynie w zakresie tych skutków, które już wystąpiły, natomiast nie mogła określić (ewentualnych) dalszych skutków jeszcze nie ujawnionych, których jednak wystąpienie jest prawdopodobne. Jak wynika z opinii

biegłego z zakresu chirurgii, w przyszłości powstałe w jamie brzusznej powódki zrosty mogą wywołać u niej inne poważne problemy zdrowotne i dolegliwości takie jak na przykład powstanie choroby zrostowej jelit lub niedrożności jelit, co skutkować może koniecznością ponownego leczenia i ponoszenia związanych z nim kosztów. Ponadto, w świetle opinii biegłej z zakresu rehabilitacji nie można wykluczyć, że przebyty przez K. D. (1) urazu kręgosłupa spowoduje przedwczesne wystąpienie u powódki spondylozy.

Z przedstawionych względów, Sąd na podstawie przepisu art. 189 k.p.c. ustalił odpowiedzialność pozwanego za szkody na osobie powódki K. D. (1), które mogą powstać w przyszłości, a pozostające w związku z przedmiotowym wypadkiem.

Natomiast, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci dokumentacji medycznej i opinii biegłych, w żaden sposób nie wynika, aby prawdopodobne było ujawnienie się u powodów A. W. i R. D. (1) w przyszłości dalszych następstw przedmiotowego wypadku. W przedmiotowej sprawie brak jest zatem merytorycznych podstaw do ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c. odpowiedzialności pozwanego na przyszłość w stosunku do powodów R. D. (1) i A. W..

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie. Istotnym jest zatem ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Zobowiązania pieniężne wynikające z czynów niedozwolonych są z reguły zobowiązaniami bezterminowymi. Dłużnik obowiązany jest wykonać je niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Dłużnik popada więc w opóźnienie dopiero wtedy, gdy nie czyni zadość temu obowiązkowi (art. 455 k.c.).

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu umowy ubezpieczenia precyzuje przepis art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 817 § 1 k.c., zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jeżeli w powyższym terminie nie można wyjaśnić okoliczności koniecznych dla ustalenia m.in. wysokości świadczenia, winno być ono spełnione w ciągu 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.). Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek wszczęcia postępowania likwidacyjnego i spełnienia świadczenia w ustawowym terminie 30 dni. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

W aktach sprawy i załączonych aktach szkody brak jest zgłoszenia szkody pozwanemu przez powoda R. D. (1). Z treści pisma powoda zatytułowanego „odwołanie”, doręczonego pozwanemu w dniu 25 stycznia 2012 roku wynika, iż powód żądał od pozwanego zapłaty na jego rzecz kwoty 13.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi R. D. (1) łącznie kwotę 12.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. W konsekwencji, należne powodowi ustawowe odsetki za opóźnienie w wypłacie zadośćuczynienia zasądzono od kwoty 1.000 złotych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (czyli 15 kwietnia 2014 roku) do dnia zapłaty, bowiem żądanie to powód zgłosił pozwanemu już na etapie postępowania likwidacyjnego, od kwoty 3.000 złotych od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu (tj. 16 kwietnia 2014 roku) do dnia zapłaty, zaś od kwoty 14.000 złotych od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa (tj. 3 maja 2016 roku) do dnia zapłaty. Natomiast, odsetki od kwoty 1.100 złotych z tytułu odszkodowania, Sąd zasądził od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu (tj. 16 kwietnia 2014 roku) do dnia zapłaty, zważając iż nie udowodniono, aby roszczenie w zakresie wskazanym w pozwie zostało zgłoszone pozwanemu przed wszczęciem postępowania sądowego. W pozostałej części powództwo R. D. (3) w zakresie odsetek podlegało oddaleniu, jako bezzasadne.

Zgłoszenie szkody pozwanemu przez powódkę K. D. (1) nastąpiło w dniu 14 grudnia 2011 roku. Powódka żądała od pozwanego zapłaty na jej rzecz kwoty 22.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 229,39 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwoty 1.230 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonych rzeczy. Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce K. D. (1) łącznie kwotę 17.229,39 zł tytułem zadośćuczynienia. W konsekwencji, należne powódce ustawowe odsetki za opóźnienie w wypłacie zadośćuczynienia, Sąd zasądził od kwoty 4.000 złotych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (czyli 15 kwietnia 2014 roku) do dnia zapłaty, bowiem żądanie to powódka zgłosiła pozwanemu już na etapie postępowania likwidacyjnego, od kwoty 770,61 złotych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa (tj. 2 maja 2016 roku) do dnia zapłaty, a od kwoty 48.229,39 zł od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa (tj. 3 maja 2016 roku) do dnia zapłaty. Odsetki ustawowe za opóźnienie od należnego powódce odszkodowania, Sąd zasądził od kwoty 1.100 złotych od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu (tj. 16 kwietnia 2014 roku), a od kwoty 2.110 złotych od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa (tj. 3 maja 2016 roku) do dnia zapłaty. Albowiem, dopiero w pozwie oraz piśmie rozszerzającym powództwo roszczenie to zostało zgłoszone pozwanemu w takim kształcie. W pozostałej części powództwo w zakresie odsetek podlegało oddaleniu, jako bezzasadne.

Zgłoszenie szkody, w którym powódka A. W. żądała od pozwanego zapłaty kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, kwoty 120,05 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwoty 1.330 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonych rzeczy, zostało doręczone pozwanemu w dniu 14 grudnia 2011 roku. Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce A. W. łącznie kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W konsekwencji, należne powódce ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono w odniesieniu do zadośćuczynienia od kwoty 4.000 złotych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (t.j. 15 kwietnia 2014 roku) do dnia zapłaty, bowiem żądanie to powódka zgłosiła pozwanemu już na etapie postępowania likwidacyjnego, a od kwoty 3.000 złotych od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa (tj. 2 maja 2016 roku) do dnia zapłaty. Odsetki ustawowe za opóźnienie od należnego powódce odszkodowania, Sąd zasądził od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu (tj. 16 kwietnia 2014 roku). Albowiem, dopiero w pozwie roszczenie to zostało zgłoszone pozwanemu w takim kształcie. W pozostałej części powództwo w zakresie odsetek podlegało oddaleniu, jako bezzasadne.

W przedmiotowej sprawie po stronie powodowej zachodziło jedynie współuczestnictwo formalne, co skutkowało koniecznością odrębnego rozstrzygnięcia o kosztach procesu w stosunku do każdego z powodów.

W sprawie z powództwa R. D. (1) o kosztach orzeczono na podstawie treści art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko, co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Sąd oddalił powództwo jedynie co do niewielkiej części (w zakresie daty początkowej naliczania odsetek ustawowych od zasądzonych kwot oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość). Na zasądzone od pozwanego na rzecz powoda koszty złożyły się: opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 255 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych w kwocie 1.000 zł, łącznie 2.472 zł. W rezultacie, Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda R. D. (1) kwotę 2.472 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na nieuiszczone koszty sądowe w sprawie z powództwa R. D. (1) złożyła się kwota 700 złotych, obejmująca opłatę od rozszerzonej części powództwa. Na podstawie art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 zd.2 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 700 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

O kosztach procesu w sprawie z powództwa K. D. (1) także orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd oddalił powództwo jedynie co do niewielkiej części (w zakresie daty początkowej naliczania odsetek ustawowych od zasądzonych kwot). Na koszty procesu poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 255 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w związku z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t.j. Dz.U. 2013 poz. 461) oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych w kwocie 982,93 zł, łącznie 2.545,93 zł. W rezultacie, Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki K. D. (1) kwotę 2.545,93 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na nieuiszczone koszty sądowe w sprawie z powództwa K. D. (1) złożyły się opłata od rozszerzonej części powództwa w kwocie 2.556 zł oraz koszty opinii biegłych w kwocie 14,79 zł, łącznie 2.570,79 zł. Na podstawie art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art.100 zd. 2 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 2.570,79 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Na podstawie art.84 w związku z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa na rzecz powódki K. D. (1) kwotę 17,07 zł, a na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 48,07 zł tytułem niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych.

O kosztach procesu w sprawie z powództwa A. W. również orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 k.p.c. Powódka wygrała proces w przeważającej części (żądanie pozwu opiewało na kwotę 8.100 zł, a zasądzona na rzecz powódki kwota to 7.685,17 zł, co stanowi 95% dochodzonego roszczenia.

Na koszty procesu poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 255 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w związku z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t.j. Dz.U. 2013 poz. 461) oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych w kwocie 982,93 zł, łącznie 2.545,93 zł. W rezultacie, Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. W. kwotę 2.545,93 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na nieuiszczone koszty sądowe w sprawie z powództwa A. W. złożyły się opłata od rozszerzonej części powództwa w kwocie 150 zł. Na podstawie art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art.100 zd. 2 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 150 zł.

Na podstawie art.84 w związku z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa na rzecz powódki A. W. kwotę 17,07 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych.